

sekundarni lekar u Opštoj zemaljskoj bolnici s klinikom. Potom dolazi u Staru Pazovu, gde ubrzo postaje sreski sanitetski referent, a 1947. godine prelazi u Indiju, prvo kao železničarski lekar, a zatim kao lekar Doma zdravlja. Posle penzionisanja ostaje i dalje u Indiji. Iako u penziji, on je sve do smrti bio vrlo aktivan, istina, ne kao lekar. Umro je u Beogradu u Bolnici »Dr Dragiša Mišović« 6. jula 1969. godine, a sahranjen u Staroj Pazovi.

Dr Mihailović je kao sreski lekar u Staroj Pazovi, pored dr Vladimira Vereša, bio glavna pokretačka snaga u organizaciji rada na zdravstvenom vaspitanju naroda. Pored organizovanja raznih tečajeva u cilju zdravstvenog vaspitanja i iz prve pomoći, sam je održao niz popularnih predavanja i bio saradnik u organizovanju domaćićkog tečaja koji je ubrzo prerastao u stalnu Domaćićku školu za Srem.

Ono što posebno karakteriše dr Mihailovića, to je njegova ljubav prema knjizi. Bio je duboki poznavalac srpske knjige i njen neumorni sakupljač. Njegova biblioteka — koja je sada u vlasništvu Matice srpske — poznata je kao najkompletnija biblioteka svih knjiga štampanih ćirilicom do početka dvadesetog veka. Naročito je čuvena zbirka kalendara i zbirka dimničarskih novogodišnjih čestitki. No, takođe mu je bila bogata medicinska biblioteka, naravno, na raznim jezicima. Da bi što više kompletirao svoju biblioteku, neumorno je putovao i tražio one primerke koje nije imao, pa je, u nedostatku originala, pravio fotokopije. Njegovo znanje iz bibliografije bilo je toliko široko da je za retke primerke znao čak i njihove vlasnike. Svoje bibliografsko znanje nije zadržao samo za sebe. Pored objavljivanja o bibliografskim radovima Lukijana Mušickog i Pavla Josifa Šafarika, prvog direktora novosadske Srpske patronatske gimnazije, u poslednjim godinama svog života objavio je Srpsku bibliografiju 18. veka, delo koje je umnogome popunilo praznine koje su bile u Bibliografiji Stojana Novakovića. To je do sada najpotpunija bibliografska dokumentacija srpske knjige 18. veka.

No, dr Mihailović nije bio samo ljubitelj i poznavalac knjige. Njegova biblioteka je mnogim istraživačima služila kao izvor podataka, i to ne samo iz oblasti istorije i beletristike, nego i iz oblasti medicine. I on sam je bio član Naučnog društva za istoriju zdravstvene kulture Jugoslavije i kao takav davao dragocene podatke. Smrt ga je omela da i na ovom polju ostavi većeg pismenog traga.

PRIM. DR. BOGDAN POPOVIĆ
(24. IX 1898 — 12. VII 1971)

Zoran KAMENKOVIĆ

PRIM. DR. BOGDAN POPOVIĆ ROĐEN JE 24. IX 1898. U SEFKERINU, osnovnu školu završio je u Čenti, gimnaziju u Pančevu i Velikom Bečkereku, medicinski fakultet je započeo u Budimpešti a završio u Pragu

Prim. dr. Bogdan Popović

1922. Pripravnički staž obavio je u novosadskoj bolnici, a od 1924, do 1927. bio je asistent Oto-rino-laringološke klinike u Zagrebu, gde je radio uz prof. dr D. Mašeka i prof. dr A. Šercera.

Godine 1927. postavljen je za šefa Odeljenja za bolesti uva, nosa i grla u Zrenjaninu, koje osniva, organizuje i razrađuje, oslanjajući se na solidno znanje, koje donosi sa klinike. Sama struka bila je tada u razvoju i usponu i u rešavanju novih problema, te je ažurno pratio njen dalji razvoj iz literature, sa kongresa, kritički je prihvatio novitete i stalno stručno napredovao.

Praktičnu primenu takvog rada obavlja dr Popović pionirski na bolničkom odeljenju i u ambulantama svoje u našem kraju nove medicinske struke, sa solidnim znanjem, pohvalnom vrednošću, pa i požrtvovanošću pune 32 godine. Uspešan rad donosi mu veliko poverenje pacijenata i iz daljih naselja Banata, gde je dugo vreme bio jedini specijalista svoje struke.

U operativnoj tehnici odlikovao se nadprosečnom spretnošću.

Svojim znanjem i istrajnošću stekao je velik ugled, a svojom vedrom prirodom mnoge simpatije, gde posebno priznanje pripada njegovom oplođenju sa decom.

Aktivno je učestvovao u radu stručnih organizacija, u Podružnici Srpskog lekarskog društva u Zrenjaninu, kojoj je u jednom periodu bio predsednik, kao i u ORL Sekciji SLD u Beogradu, potpredsednik. Publikovao je više stručnih radova u medicinskim časopisima.

Više od godinu dana proveo je u nemačkom ratnom zarobljeništvu, a po Oslobođenju bio je upravnik jedne od ovdašnjih vojnih bolnica a potom na vojnoj službi u Sarajevu.

Posle penzionisanja proveo je 3 godine u vršačkoj bolnici, gde je takođe osnovao odeljenje za bolesti uva, nosa i grla.

Ceo svoj vek bio je odan saradnik Crvenog krsta, čije je zadatke uvek izvršavao.

Aktivnost je pokazao i u prikupljanju građe iz istorije zdravstvene kulture. Povremeno je iznosio poneke podatke u ovdašnjoj Podružnici Srpskog lekarskog društva. Koautorski je izradio istorijat zdravstvenih prilika u gradu Zrenjaninu, koji je otkupio ovdašnji Istorijski arhiv. Koautor je poglavlja o zdravstvu u monografiji »Zrenjanin«. Održao je predavanja na XIX naučnom sastanku u Novom Sadu 1968. »Lekari u gradu Zrenjaninu«.

Umro je 12. VII 1971. god. u Zrenjaninu posle duge i teške bolesti.

Život mu je bio plodan i zaslužan.

PROF. DR SVETOZAR POŠTIĆ
(18. VII 1896 — 26 XI 1969)

Slobodan ĐORĐEVIĆ

SVETOZAR POŠTIĆ JE ROĐEN 18. VIII 1896. GOD. U UČITELJSKOJ porodici u Stapar u Bačkoj, gde je završio osnovnu školu. Gimnaziju je sa odlikom završio u Novom Sadu, u Velikoj srpskoj pravoslavnoj gimnaziji 1915. god. Odmah zatim je regrutovan u austro-ugarsku vojsku, u kojoj je služio sve do novembra 1918. god.

Prof. dr Svetozar Pošćić